

25 juni 1963.

Goeden avond, vrienden.

Ja, wij zijn dus eigenlijk aan het einde van een lange reis, die eigenlijk nog niet afgesloten kan worden. En dat is een beetje moeilijk. We moeten proberen vanavond een paar punten achter elkaar en dan zo snel mogelijke behandelen. Ik hoop, dat u daar begrip voor hebt; ik geef u de gelegenheid om vragen te stellen na elk stukje, dat ik behandeld heb, en dan zullen we eens zien hoe ver of we komen vandaag.

En dan wil ik graag allereerst beginnen met de kwestie van het ego. Wanneer wij uitgaan dus van het menselijk leven dan denken je, dat de mens alles is. We stellen ons het ego voor als een, ja, een reeks voertuigen uit de mens voortspruitende en beseffen niet, dat het meestal omgekeerd is. Om het heel eenvoudig te stellen ligt de zaak ongeveer als volgt:

U hebt een "ik". Dit werkelijke "ik" openbaart zich niet in uw stoffelijk wezen; het openbaart a.h.w. steeds delen van zich zelf. Die kwestie van aanvulling, die we hier bespreken hebben hier in de kring, waardoor de mens door zijn stoffelijke ervaring de hiaten in het "ik" probeert aan te vullen, kunt u dus zó zien, dat het werkelijke wezen, dat u feitelijk bent, probeert door middel van het stoffelijke ervaringen op te doen en aan de hand van deze ervaringe iets te verkrijgen. Dat "iets" dat kunnen we niet definiëren, dat noemen we maar "harmonie".

Nu is er verder nog iets bij. Dat "ik", dat kan zich 100 of 1000 malen in stof incarneren, wanneer dat noodzakelijk is. De volgorde daarvan, dat hebben we ook al eens een keer besproken, u weet zo ongeveer, dat er andere dan menselijke vormen noodzakelijk zijn van het opbouwen van dat "ik" in die ervaring. Elke vorm, die u ooit geweest bent, alles wat daar in beleefd werd, en geleerd werd, blijft in het "ik" bewaard. Zo heeft dat "ik" in zich zelf een zeker Cosmisch geheugen waaruit het voortdurend putten kan. Het overziet dus niet een bepaalde periode van de mensheid, maar altijd het totaal van zijn eigen bestaan. Het overziet verder niet alleen de eenvoudige wetten of regels, die vandaag gelden, of het oordeel goed-kwaad, aangenaam-onaangenaam, dat de mens uitspreekt, maar het ziet alleen zijn eigen oordeel. En dat eigen oordeel is gebaseerd op alle vroegere eigen ervaringen. Het probeert natuurlijk in dat stoffelijke voertuig zich zo ver mogelijk te richten, maar het stoffelijk voertuig kan niet het volledig wezen ontvangen. Het kan het dus niet helemaal verwezenlijken. Het resultaat is, dat een groot gedeelte van dit ware "ik" incidenteel naar voren treedt, soms als een andere kracht - dus alsof het voor u stoffelijk gezien een ander wezen zou zijn - soms in de vorm van een intuïtie, soms zelfs in de vorm van bepaalde flashes, flitsen van helderziendheid, aanvoelen, helderhorendheid. De grote moeilijkheid hierbij is dit. De mens, zich baserende op zijn eigen wezen, op zijn stoffelijk bestaan kan een algemene regel, als die uit zijn eigen "ik", zijn werkelijk ego voortvloeit, meestal niet aanvaarden. Hij verwerpt dus een deel van dit eigen ego en blijft daardoor in zijn eigen belevingen beperkt. Die beperkingen worden groter naarmate die mens meer dogmatisch is, meer uitgaat van zijn eigen materiele standpunt, enz. Dit moesten we even zeggen over het "ik", omdat het direct samenhangt met datgene waarover ik u wil vertellen.

Mag ik even iets vragen? Soms denk je dus, dat een andere kracht iets duidelijk maakt of iets dergelijks; ik weet niet precies meer hoe of u dat zei. Maar dat ben je dan zelf. Hoe is dat dan?

Nou kijk eens, u bezit kennis, laten we zeggen uit een vorige incarnatie. U bent misschien een Chineesche geweest, of een Indiaansche, of wat. Ik noem nu maar een boom in het bos. Nu kan het dus zijn, dat u uit die periode kennis hebt overgehouden, die verschilt van de kennis, die u op het ogenblik bezit. Die kennis, al was ze materieel, is voor een gedeelte in het "ik" vastgelegd, n.l. zo ver ze met eigen belevingen te maken had. En nu gaat u zich bewegen op het terrein van b.v. genezing. En u wordt geholpen door - wat u dan gaat noemen - een Indian scout. Dan kan dat heel goed zijn, dat u dus een aparte persoonlijkheid toekent aan een deel van uw eigen wezen, dat bepaalde Indiaanse herinneringen had - vandaar de vorm - en dat dus ook die capaciteit van genezen door middel van kruiden, of wat anders, representeert. Een ander, die projecteert dit als een Meester. Die neemt dus een deel van zijn eigen wezen, projecteert dat vaak in de gestalte van een ander, die hij kent, of niet kent en gaat zo zich zelve raad geven, omdat de zuivere intuïtie, de zuivere innerlijke beleving niet geaccepteerd wordt. Is het nu duidelijk?

Ja, maar hoe weet je nu, het verschil tussen het werkelijke en wanneer je

het zelf bent.

- Nou, dat verschilt dat wéét je eigenlijk niet, maar je gaat altijd van het standpunt uit, dat je zelf moet beslissen. En omdat je dus die beslissing zelf moet nemen en de handelingsdwang, zowel als de handelingsbevoegdheid alleen bij je zelve ligt - daar kom ik dadelijk nog op terug - zul je dus altijd, ongeacht of het nu een Meester id, of niet, uit moeten gaan van je eigen wezen en besef. En dat is een grote moeilijkheid natuurlijk, Nu kunt u verder wel dit aannemen van mij: Een representant van een deel van het "ik", dat gepersonifieerd werd, is altijd dezelfde. Wanneer u dus te meken hebt met vele verschillende entiteiten, dan is de kans veel minder, dat het een deel van uw eigen "ik" is, dan wanneer u te maken hebt met één vaste kracht, waarmee u voortdurend contact denkt te hebben. Dit is dus één van die criteria, die u gemakkelijker kunt handteren. Dan hebben we verder een punt bij - dat is misschien ook wel aardig - wanneer het een deel is van jezelf, dan zal het over het algemeen ingaan - en dat is nu heel typisch - teten je eigen begeerten, of opvattingen. Ofwel, bekwaamheden aanvullen, die je niet bewust bezit. Wanneer het entiteiten zijn, die dus niet tot het ego behoren, die werkelijk bestaan, dan zal over het algemeen el een beïnvloeding plaats vinden, maar die beïnvloeding is niet indirect in strijd en het is niet direct geven van bekwaamheden. Wanneer het "ik" zich openbaart geeft het een weg, of het bestrijdt een bepaald iets in u zelf; wanneer het te maken heeft met entiteiten, die niet tot het "ik" behoren, dan wordt u een bepaalde weg mogelijk gemaakt. Dus daar heeft u dan ook al een heel aardig puft. De factoren, die het "ik" die optreden zijn vaak geneigd om te dwingen - dat kan ook, want het is een deel van uw eigen wezen - een entiteit, die daar niet toe behoort treedt niet dwingend op. Nou, daar heeft u een paar criteria. Is dat voldoende? Er zijn natuurlijk meer, maar anders dan vlien we op dit enen onderwerp steken.

Dan gaan we naar punt twee:

Het "ik" leeft in een wereld, die voor de mens moeilijk voorstelbaar is. Om u een klein voorbeeld te geven: Als je daar een kompas zoudt willen gebruiken, dan zou het 11 streken moeten hebben, die 4 dimensies omstrijken. Dan leeft dat "ik" in een wereld waarin een bepaalde taal bestaat. Die taal is voor die wereld van een ego praktisch gelijk. Het is dus niet zo: Er is een bepaalde sfeer en daar is een bepaalde taal, neen, elk ego, dat zich van zich zelf bewust is, spreekt dezelfde taal, alleen de één heeft een ruimere woordenschat dan een ander. Om deze waarden om te zetten in materieel handteerbare en bruikbare waarden gaan we dan over o.m. naar het z.g.n. kortschrift, of de zegels, zoals u zegt, de ritens, en daarnaast ook naar de namen, de formuleringen.

Zegels zijn een voorstelling van den Cosmisch geheel. Uitgedrukt in termen, die behoren tot de taal van het ego, en als zodanig bij beschouwing en het ~~directe contact met het eigen ego, plus de omringende wereld van werkelijke ego's - en niet slechts bestuurde voertuigen - mogelijk maken. Een zegel kan dienen voor contemplatie. Een beschouwingszegel gebruik je, om je een bepaalde Cosmische harmonie a.h.w. voor te stellen en daarin in te leven. We kennen verder z.g.n. werkings, of machts zegels. Ze zijn bedoeld, om bepaalde capaciteiten, of kwaliteiten van het "ik" en eventueel andere ego's tot uiting te brengen in een bepaalde richting.~~

Daarnaast kennen we z.g.n. afweer, of verdedigingszegel. Een afweer, of verdedigingszegel wordt dus gebruikt om het "ik" te beschermen tegen over invloeden van buiten. En zal dan ook de mens beschermen tegen alles buiten het eigen ego. Want de u tdrkking in het kortschrift plus het beschouwen, of het kennen ervan, het bestaan ervan, veroorzaakt in de mens een verandering van dispositie, waarbij zijn werkelijke ego dus optreedt als dominerend - op het omschreven terrein hoofdzakelijk - over het gehele verdere leven. Dus ook over het stoffelijk bestaan. Is dat aanvaardbaar, begrijpelijk? Moeilijk?

- + Ja, een beetje moeilijk, ja.

- Nou, het is toch eigenlijk heel eenvoudig, hè? Wanneer je een bordje hebt met Verboden Toegang, kan iedereen er voorbij lopen. Wanneer je een draad hebt, die je aan kunt sluiten op een generator, dan heb je schrikdraad, daar lopen ze weer minder snel aan voorbij. Heb je hoogspanning, dan maak je het onmogelijk, dat iemand er aan voorbij gaat. Op de zelfde manier: het ego heeft een zekere kracht. Door het symbool wordt het ego als generatir actief op het gebied dat omschreven is. Dat is een codewoord. Het ego wordt dus actief. Door die activiteit van het ego kan een afscherming ontstaan, kan een kracht worden gericht in een bepaalde richting, kan uit de kennis van het ego een reeks gegevens actief worden - die voor u als mens dan als intuïtie, inspiratie, inval, of schijnbaar toeval tot uiting kunnen komen -

waarmee u dus iets kunt bereiken. Dus, als u dat nu kunt begrijpen, dan is dat toch niet zo moeilijk, zou ik zeggen.

+ Dat zegel, stel je je daarop in? Dus laten we zeggen, ik wil een afweerzegel gebruiken. Dan stel ik me dat in de geest voor?

- Ja, het is natuurlijk beter, wanneer u het kunt beschouwen, wanneer u dus niet u vóór behoeft te stellen, want dat is een taal, die u niet kent, hè?

+ Dus je stelt je er op in.

+ Je stelt je er op in, je beschouwt het, je neemt het in je zelf op, je bent je ervan bewust, dat het een afweerzegel is. En je realiseert je dus, dat het gebruik van dat afweerzegel je machten geeft, die verdergaan, dan de zuiver menselijk, ongeacht de bron ervan. Dat is de eenvoudigste instelling. Goed. Dan hebben we verder dus de rite. Een ego dat is opgebouwd, zoals ik heb proberen duidelijk te maken uit heel veel stoffelijke levens - ook niet-menselijke levens en bestaanswaarden dus - Daarin bestaat dus een geheel. Maar dat geheel is voor de stof niet toegankelijk. Dan kan de rite in vele gevallen - dat kan dus net zo goed een dans zijn, of een schouwspel, of wat anders - het kan een reeks van invocaties, incantaties, evocaties zijn - dan krijgen we daardoor dus een tijdelijk wegvallen van de scheiding, die in het ego bestaat ten opzichte van de huidige menselijke vorm. Wanneer een danser b.v. die magische dansriten gebruikt, dan zal hij door zijn magische dans en de overgave, die daarmee gepaard gaat - want vergeet niet, dat kun je niet doen met een bewust analyseren, of alleen maar een dulddend ondergaan, dat moet je werkelijk beleven - dan kun je daardoor in een toestand geraken, waarbij je stoffelijke werkelijkheid voor je verdwijnt. Ze bestaat wel, maar ze is ij geworden, je kunt er een ander beeld doorheen zien en beleven, je kunt er andere krachten doorheen zien en beleven. Zo wordt dus de werkelijkheid van dat volledige ego, en de wereld waarin zich dit beweegt - omvattende alle sferen, waarin wij geestelijk kunnen bestaan, vergeet dat niet - actief maken op aarde. Wij kunnen eigen verhouding tot die werelden vaak in die toestanden opkeu definieren, zo, dat ook na afloop van de toestand van wereldvrijheid, dus van zichzelf prijsgeven, verliezen, dat men dus bepaalde kwaliteiten van overhoudt. Dan hebben we verder dus de kwestie van gebed, evocatie, incantatie en vooral "de Namen".

Een naam is een reeks van klanken. Wanneer ik een reeks van klanken uit, zonder meer, dan zegt zij weinig. Wanneer ik ze op de juiste wijze uitspreek echter, dan heeft ze een invloed op het menselijk wezen, plus de omgeving. Nu zijn dus "namen" eigenlijk niets anders dan klankcombinaties, die een sleutel zijn tot andere werelden. Soms zijn dat geestelijke werelden, maar er zijn dus bepaalde klankvormen, die ook hoofdzakelijk tot het "ik" toegang geven. Het is b.v. eigenaardig, dat b.v. OM MANE PADME HUM in feite een persoonlijkheids sleutel is, ook al kan het op andere wijzen wel gebruikt worden. Het is een sleutel, waarmee je in de eerste plaats tot het eigen "ik" en de waarheid tot het eigen ego doordringt, zo meer wordend, dan je in de stof ooit zou kunnen zijn. Alle namen en alle krachten, die daaraan verbonden zijn worden dus ook weer gehandteerd in de stof, maar zijn vinden hun werkelijke waarde op het vlak van de persoonlijkheid, de werkelijke, de grote persoonlijkheid, waarvan uw huidige verschijningsvorm een deel is, maar nimmer een volledig geheel kan bevatten.

Is dit duidelijk? Misschien, dat ik te hard van stapel loop, omdat ik veel af wil doen, maar ik zou zeggen, probeert u het toch om het bij te benen. Dan krijgen we dus verder te maken met de kwestie van alles wat samenhangt met de nieuwe tijd en met de magie, de esoterie, N.l. de wisselwerking tussen het ego en de wereld waarin het leeft. Het grote ego bestaat altijd in een wereld, die wij Cosmische Kracht kunnen noemen, ofschoon het misschien ook gedefinieerd kan worden, als we dat willen, als het bestaan van een krachtveld - geen energie dus - maar een kracht potentie eigenlijk, waarbinnen het ego zich bewegende een zekere kracht aan ontlene kan, die binnen het "ik" tot energie wordt. Dat laatste moogt u rustig vergeten, dat is niet belangrijk. We hebben dan te maken dus met een grote kracht, die rond het ego is. Die kracht is er altijd. Maar die kracht toont zich in de stof niet altijd gelijkmatig. Je zou het het beste voor kunnen stellen als wolken. Je kunt op een gegeven ogenblik in een nevel van kracht aanwezig zijn op een ander ogenblik in verhouding in zeer droge lucht. Wanneer die nevel er is, dan zou je kunnen zeggen, kan de stof die kracht gemakkelijker ontvangen en gebruiken; ze is er meer mee gebaat wanneer ze geen afgrenzing daartegen heeft, ze kan ze absorberen, ze kan ze richten, ze kan ze ook verzamelen. De mogelijkheid dus om voor die kracht een soort accumulator te scheppen.

Wanneer we alleen uit moeten gaan van de stof, dan is die kracht over het algemeen moeilijk bruikbaar. Want die kracht is Cosmisch; zij heeft geen

bepaalde eigenschappen, zoals wij dat zien. Ze bevordert elke ontwikkeling, dat is waar, zo goed als kwaad. Ze maakt geen onderscheid. Ze bevordert net zo goed het sterven als het geboren worden, b.w.v. spreken; net zo goed nieuw inzicht, als nieuwe verdwazing. Die kracht op zich zelf is dus voor ons vormloos, maar het "ik" zelve heeft geleerd die kracht op een bepaalde wijze te handteren. Dat is dat grote ego. Wanneer het ego bereikt wordt a.h.w., vanuit de stof - eigenlijk is het omgekeerd, hē - dan zal dus de instelling van die stof niet slechts gericht zijn op de kracht rond het "ik", maar zal bij een absorptie van die kracht daar gelijk de eigenschappen aan verlenen, die met het werkelijke ego harmonisch zijn. Het resultaat is, dat deze kracht vanuit het "ik" bewust gebruikt kan worden, beter gehandteerd, u kunt er meer mee doen, dat die kracht verder niet op een schadelijke wijze voor het "ik" gebruikt kan worden. De selectie vindt niet plaats dus in de kracht, maar in het ego, dat de voor de huidige levensvorm "mens" schadelijke mogelijkheden ervan uitsluit. Ook hier mag ik erbij opmerken, dat natuurlijk het volledig ego andere opvattingen heeft omtrent goed-en-kwaad, aangenaam-en-ongangenaam, dan het menselijk lichaam op zich.

En nu hebben we daar een nieuwe kracht geïntroduceerd, een kracht, die op het ogenblik zeer sterk is. Wat kan ik met die kracht soen? Theoretisch alles. Kan ik er wat mee doen door middel van een zegel? Wanneer ik een juist zegel handteer, inderdaad. Want, door dat juiste zegel te handteren maak ik het mij zelf mogelijk die kracht op de juiste wijze te absorberen. Het is niet het zegel, dat die kracht absorbeert, ik ben het. Ik kan desnoods die kracht ten dele in dat zegel neerleggen, maar altijd moet ze eerst in mij zijn. Wanneer ik de juiste rite gebruik, dan gebeurt precies hetzelfde. Wanneer ik de voor mij juiste rituelen en riten vind en ik weet die te gebruiken, dan wordt daardoor in mij een kracht wakker. Die kracht wordt dan misschien mede door het gebruikte ritueel gericht, maar in heel veel gevallen zal men intuïtief een richting kiezen voor zijn krachtsuitingen, die ietwat divergeert met hetgene wat in de rite oorspronkelijk vastgelegd werd. Wēer, het werkelijk ego domineert, het is het werkelijk ego, dat hier de zaak dus richt.

Dan hebben we het volgende punt. Wanneer een menselijk lichaam zich bevindt in een wereld waarin die kracht zeer sterk is, dan zal dat lichaam daarop niet reageren volgens zijn eigen waarden; het zal altijd reageren volgens het grote ego. Het resultaat is, dat de disharmonie, die stoffelijk bestaat versterkt tot uiting komt. Zo kan een mens ongedurig worden, krachteloos misschien. Hij kan zich gedreven voelen en geen rust meer kunnen vinden. Dat zijn zuiver menselijke verschijnselen. Je zou zeggen, het zijn zenuwtoestanden, zelfsuggestie kan er ook een rol bij spelen, maar altijd weer blijkt dus: de mens, die aonharmonisch is met zijn werkelijk ego is in sterke mate onderhevig aan die verschijnselen. Dat verschijnsel dient dus als een kenmerk van een bestaande disharmonie met het eigen "ik". En dan is het noodzakelijk, dat eerst de harmonie met het eigen "ik" hersteld wordt.

Er zijn 1001 methoden, natuurlijk, dat begrijpt u. Zo oud als de mensheid is, zolang heeft ze ook gewerkt aan dit probleem. Ze heeft er steeds nieuwe oplossingen voor gevonden. En de meest eenvoudige oplossing is wel deze: Begin als stoffelijke mens uit te gaan van al hetgene wat je bent, niet van hetgene wat je eventueel zou willen zijn, of zou moeten zijn, maar van wat je bent. Erken je wezens eigenschappen eerlijk. Daar moet je mee beginnen. Heb je die erkenning tot stand gebracht, vraag je af welke positieve waarde daarin ligt. Kun je werken met zegels, met riten, met incantatie, met magie, dan is het al heel gemakkelijk verder. Stel je in op de juiste zegel, de juiste rite, de juiste incantatie, en het evenwicht wordt hersteld. Want de compensatie vanuit het grote ego overvleugelt de disharmonie, die het menselijk "ik" bezit, het menselijk voertuig. Door de nieuw ontstane harmonie ontstaan er nieuwe krachten, ontstaan nieuwe bewustwordingen en als zodanig grote mogelijkheden. In deze dagen wel bijzonder belangrijk.

We hebben nu gesproken over alles wat met het ego samenhangt. Het zal u duidelijk zijn, dat het ego, hoe belangrijk het ook is, niet de totale wereld uitmaakt. Kunt u me volgen?

- + Hoe weet je welk zegel je moet gebruiken voor jezelf?
- Daarom heb ik ook eerst gezegd: w a n n e e r u e r m e e w e e t o m t e g a a n . Want anders dan moet ik u hier een heele lezing geven over zegel magie.
- Ja, want daar hebben nog nooit zoveel over gehoord, want ik ben me dat niet bewust.
- + Nu, dan kunt u na de pauze eens kijken. Misschien dat er dan een spreker is, die u er dan eens iets over vertellen wil.
- Kun je dat voor jezelf uitvinden? Aanvoelen?
- Ja, daar bestaat een mogelijkheid voor, maar ik zou zeggen; vraagt u dat

Ja, daar bestaat een mogelijkheid voor. Maar vraagt u dat nu eens na de pauze, anders lopen we op het ogenblik vast.

Nu heb ik dus gezegd, er is buiten het "ik" nog veel anders. Er zijn andere wezens. Ook een geest, die uit een bepaalde sfeer komt heeft een ego, dat zeer waarschijnlijk meer omvat dan zijn eigen wezen. Datgene, dat wij "Meester" noemen, in de geest, dus een werkelijke Meester en niet maar een geprojecteerde Meester, is in feite niet anders dan een ego, dat in zijn verschijningsvorm het totaal van zijn eigen waarden en erkenningen tot uiting kan brengen. Dat dus volledig harmonisch is in zijn uiting, met zich zelf. Rond de mens zijn geesten. Wat kan een geest voor u doen? Over het algemeen heel weinig, tenzij hij bewust in wil grijpen in uw leven. Hij kan u richtlijnen geven, hij kan u a.h.w. verleiden, om zijn weg te gaan, maar hij kan u nooit dwingen. Geen enkele entiteit, tenzij een entiteit voortkomende uit uw eigen ego, is in staat dwang uit te oefenen. Een entiteit, die op enigerlei wijze, vanuit ons standpunt uit dus slecht probeert u te beheersen, kan dat doen, door een beroep te doen op uw eigen eigenschappen, of in uw omgeving de omstandigheden te veranderen. Dat laatste vraagt misschien verduidelijking. Wanneer ik wil, dat u een bepaalde weg ingaat en u dreigt een andere weg in te slaan, dan kan ik daar net iets laten vallen, een ongeluk laten gebeuren, of iets dergelijks, waardoor u geneigd bent, om dan toch het door mij aangeduide pad liever te volgen. Begrijpt u? Dus van buiten af. Dat betekent ook, dat wij nooit gebruik kunnen maken van geesten, om iets tot stand te brengen, wat tegen een "ik" is gericht, tegen het totaal ego. Je kunt een mens niet vermoorden door een geest daar op af te zende, tenzij die mens dit doodsbegrip zelf aanvaardt. In zijn aanvaarding daarvan - vaak uitgedrukt als een angst daarvoor - zal hi dus voor zich de waarde herscheppen, die u in de geest hebt gelegd en niet door middel van de geest, maar alleen door krachten, die hij zo in zich zelf ontketend, mogelijkerwijze sterfen. Datzelfde kan gelden voor genezing en voor al wat er verder bij behoort. We moeten dan ook goed begrijpen, dat we zowel in ons bestaan met ons zelf, als in het leven tussen geesten en andere wezens in, afhankelijk zijn van drie factoren. Dit geldt voor de stofmens, niet voor het groot-ego. Ik zeg dat er even bij.

We hebben eerst te maken met de w i l .

In de tweede plaats met de b e g e e r t e .

En in de derde plaats met de d i s h a r m o n i e , of de h a r m o n i e .
Zoals u het uit wilt drukken.

Nu moet u goed onthouden, dat voor elke stoffelijke mens de begeerte uiteenvalt in twee patronen.

Het eerste is een n o o d z a a k s patroon. U wilt eten, u wilt slapen, u kunt niet meer zonder. U begeert dat, u denkt daar voortdurend over na. Een deficientie, dus een tekort in uw eigen wezen wordt door het begeertepatroon aangetoond vaak en schept zo de neiging, dat om een bestaand tekort teniet te doen.

Het tweede deel van het begeerteleven is niet gebaseerd op feitelijke noodzaak, of lichamelijke noodzaken, als u dat zo wilt noemen, maar eerder op denkbeelden. Om u een voorbeeld te geven: U hebt altijd gehoord, dat enkele vrouwen een hermelijnen jas dragen, nu wilt u een hermelijnen jas hebben. Dat is geen noodzaak. De begerte op zich zelf is misschien dwaas, want hermelijn is nu heus niet de beste soort bont. Dat is onjuist. Bovendien zoudt u voor hetgeen dat het kost iets heel anders kunnen doen. Maar u wilt dat nu eenmaal, omdat u er een bepaalde associatie daarmee verbonden hebt. Anderen willen b.v. hun geloof bij anderen aanvaard zien. Ze willen hun eigen macht over anderen uitdrukken, politiek, of anderszins. Ze willen a.h.w. baas spelen over anderen. Dat zijn dus denkbeelden, die niet meer op de werkelijkheid zijn gebaseerd, maar op wat we zouden kunnen noemen de denkwereld ~~van~~ de mentale wereld. De wereld van idealen en voorstellingen. Op het ogenblik, dat wij te maken hebben met iets wat uit die wereld van idealen en voorstellingen voortkomt, kunnen we er wel zeker van zijn, dat het niet reëel bestaat. En dat het slechts in weinige gevallen zó verwerkelijkbaar is, als men het zich dat voorstelt, terwijl de consequenties ervan meestal andere en meestal zwaardere zijn, dan u zich meestal realiseert. Dus, dat begeerteleven valt in twee punten uiteen.

De noodsaaksbegeerte eist vervulling. Een vervulling van noodsaaksbegeerte, die dus met feitelijke tekortkomingen te maken heeft, kan niet terzijde gesteld worden, kan ook niet overwonnen worden. Wilskrachten gebruiken, om deze dingen te bestrijden, te bedwingen, is over het algemeen alleen maar water naar de zee dragen, want het wordt alleen maar erger. Een ideaal, dus een voorstellingsbegeerte, kun je niet beheersen of bedwingen, je kunt het slechts wijzigen. Door eigen voorstelling en beeld van de wereld en van jezelf aan te passen aan hetgeen je innerlijk als harmonisch in jezelf erkent, wordt de begeerte aangepast aan je mogelijkheden. Zijn de

consequenties daarvan aanvaardbaar en draagbaar voor het "ik". De wil vloeit voor de mens voort uit de begeerte. Denkt u dus niet, dat ik hier iets zeg, wat niet waar is. De wil is doorgewoon de begeerte, maar nu haast monomaan doorgevoerd ten opzichte van één punt. Als dit uw eigen superioriteit is, of wat anders, of het redden van uw eigen trots, of het bereiken van een heerschappij, of een bezit, dat is verder van weinig bijjang. Uw wil om te bereiken ontleend zijn kracht aan de begeerte. Goed onthouden.

Er bestaat geen stoffelijke wil, die niet aan begeerte ontleend is. Het ego als geheel, omvattende alle werelden, kent een eigen wil, die eveneens een behoefte-wil is. Dus voortkomt uit een behoefte-begeerte, n.l. de behoefte aan volledigheid. Wanneer zij zich uitdrukt in de stof zal zij in sommige gevallen dus, van een droom gebruikmaken, waarbij de mens een ander doel nastreeft, dan hij méént na te streven. Het beeld is illusie, het doel dat men zich stelt is niet werkelijk bestaand. Maar de procedure, die men volgt om het doel te bereiken is voor het "ik" noodzakelijk. Op deze wijze wordt het voor het "ik" wel eens een beetje moeilijk, hé. Want het "ik" kan niet zeggen, dit is goed en zó moet het en dan een klakkeloze aanvaarding verwachten, zoals het dit voor zich zélf dus meent te moeten zien. Als er tegen u wordt gezegd: u moet morgen tegen een auto aanlopen, dan zegt u: ja, ik zal wel gek zijn. Wie betaalt de ziekenhuis onkosten en al die pijn en al die ellende? Wat heb ik daaraan?

Wanneer het groot-ego dat zegt, dan heeft het daarmee een doel. Daarom kunnen we verder stellen: dat een groot-ego zich voortdurend aan moet passen aan de mogelijkheden van wil en begeerte elementen. Dat het groot-ego in de mens het begeerte element vaak gebruikt, bespeelt en handteert om daardoor in die mens, ondanks zijn andere beoordeling van waarden, een benadering te krijgen van de situaties en ervaring, die voor dat grote ego noodzakelijk worden geacht.

Dan komen we dus aan die kwestie van harmonie en dis-harmonie.

Op het ogenblik, dat een mens zijn wil richt op datgene wat volgens zijn begeerten noodzakelijk is en wat gelijktijdig voortvloeit uit het grotere "ik" dan is er sprake van een volledige harmonie. Op dat ogenblik zal die mens n.l. niet alleen zijn eigen levenslot vervullen, maar hij zal daarnaast een absolute bevestiging geven aan de geestelijke wereld. Eld contact, dat voor het groot-ego mogelijk is in de Cosmos zal op deze wijze worden geprojecteerd in de beperkt menselijke vorm. De mens heeft dus, dank zij dit groot-ego wat bestaat, de mogelijkheid de Cosmische Harmonie te bereiken.

Daar staat tegenover, dat de doorsnee-mens zich bindt aan zijn eigen wetten regels en opvattingen. Hij doet dit niet alleen t.o.z. van esoterie, magie en geloof, maar t.o.z. van praktisch elke waarde in het leven, tot zelfs de vraag hoe je eten moet, en hoe je niet moet eten. Hoe je moet staan en hoe je moet zitten. Daardoor heeft hij in vele gevallen een oordeel, wat verschilt van het werkelijk ego. En wanneer het werkelijk ego nog niet de ervaring heeft, om gebruik te maken van de illusie, om een bepaald doel te bevorderen, dan ontstaat een strijdigheid tussen het groot-ego en het beperkt menselijk bewustzijn van het voertuig waaruit het zijn ervaringen put. Het resultaat is, dat de mens misschien volgens menselijke normen absoluut goed leeft, maar dat het hem allemaal tegenslaat. Want het werkelijk ego kan niet tolereren, dat een onjuiste toestand blijvend wordt gehandhaafd. Het kan alleen ervoor zorgen, dat geen resultaten bereikt worden. Maar een mens die die resultaten niet bereikt ondanks het feit dat hij zo goed is, zo ernstig streeft en dergelijke, voelt zich gefrustreerd. Hij zal zich er tegen verzetten, of een waarde laten rusten. Verzet hij zich er tegen, dan krijgt hij een hele zware strijd te voeren, waarin hij uiteindelijk altijd de nederlaag heeft. Zet hij de zaak opzij, dan wordt het hem op 1000 andere manieren tóch weer onder de aandacht gebracht, desnoods door zijn hele droomleven en zijn denkleven ermee te vergiftigen. Wie zich verzet tegen het "ik", disharmonisch is, is ziek. De ziekte kan stoffelijk tot uiting komen, ze kan ook alleen mentaal voortbestaan, of zelfs alleen maar in uiting komen doordat men ongevallen naar zich toetrekt, disharmonische situaties voor zich zelve wekt, enz. enz.

Dan mag worden gesteld, dat we, wanneer we werkelijk iets willen bereiken in de eerste plaats moeten beginnen met zo harmonisch mogelijk te zijn. Niet harmonisch in de zin van een compromis, of van een wil doorzetten in een bepaalde richting en beheersing van ons zelf, zo zeer, alswel in het erkennen van een doel waarmee wij innerlijk volledig accoord gaan, en het nastreven van dat doel met alle middelen, die voor ons aanvaardbaar zijn en zoals die ons a.h.w. van buitenaf worden getoond en opgelegd. Door op deze manier te streven hebben we de harmonie, waarbij de begeerte plotseling een bruikbaar element is geworden. Het is een richtlijn geworden voor je wijze van

leven, waarbij de wil, de consequenties niet erkennende, het mogelijk maakt, om vele dingen te bereiken, die anders aan je voorbij gaan. Ik wil maar een heel eigenaardig voorbeeld geven, misschien, maar de dames zullen het misschien kunnen begrijpen. Het is werkelijk gebeurd.

Een dame was nog grotendeels en negligée, ze had zich niet opgemaakt, versierd, enfin, ze zag er niet prettig uit. Er kwam een vriend aan de deur, die ze heel graag gesproken had en een tijd niet had gezien. Ze kon voor haar eigen idee die deur niet open doen. Ze moest zich eerst opmaken. Maar die vriend kwam niet terug, om nog eens te bellen, zoals ze gehoopt had, hij bleef weg. Daardoor was een mededeling, een menselijk contact voor haar onmogelijk geworden, dat ze zeer begeerde en dat voor haar ook zeer nuttig zou zijn geweest. Zij zei nu: Ja, dat was het noodlot. Neen, het was een wil, die onjuist was. Ze had niet superieur gesteld: ik wil deze vrienden ontmoeten, ik laat hem eerst binnen, ook al sta ik een beetje voor schandaal en dan kan ik zeggen, heb je tijd, ik wil me graag opknappen. Neen, ze heeft gezegd, ik wil glanzend zijn in de eerste plaats in zijn ogen. En daardoor het contact verspléeld. De gevolgen daarvan die hebben wétrekkelijk lange tijd doorgewerkt.

Op dezelfde manier zal de mens ook vaak door zijn wil een beetje verkeerd werken. Wat hij wil is niet de hoofdzaak, nee, hij wil de bijzaken. Wanneer wij ooit iets willen bereiken in geestelijk opzicht, willen werken met de krachten van deze tijd, toegang willen hebben, u als mens, ik als geest, tot de grote geestelijke waarheden, de wijsheid, de Cosmische Wijsheid, die in deze tijd bereikbaar wordt, dan zullen we met onze wil rekening moeten houden en we zullen moeten zeggen; we letten niet op bijzaken. Wij moeten overwegen wat het belangrijkste is. Op het ogenblik, dat wij een secundaire waarde voorop stellen, dan zullen we daaraan ten ondergaan, volbrengen wij niet meer wat noodzakelijk is, en komen wij in een staat van disharmonie, waarbij op de duur toch hetzelfde wel bereikt wordt en nu langs andere, voor ons pijnlijke onbegrijpelijke wegen.

Dan heb ik hiermee dus iets uiteen gezet, niet alleen omtrent het ego en omtrent de magie indirect, maar ik heb u geprobeerd duidelijk te maken, hoe alles afhankelijk is van harmonische werking en harmonische krachten. Een harmonische kracht handteren kun je nooit alleen. Goed onthouden. Altijd verondersteld het handteren van een harmonische kracht een samenwerking tussen één of meer entiteiten. Dat behoeven geen mensen te zijn. Het kan mens en geest zijn, alleen geest, alleen mens, het kan een totaal ego zijn met verschillende mensen die als deel-ego werkzaam met het grote geheel toch harmonieert, maar er moet altijd een samenwerking zijn. Er is in deze dagen niets te bereiken, wanneer wij niet in de eerste plaats uitgaan van **s a m e n w e r k i n g**. Elke samenwerking, die juist is en harmonische resultaten geeft begint met een erkenning van de persoonlijke rechten en eigenschappen van de ander. Wij kunnen in een samenwerking nooit bepalend zijn voor de houding of actie van een ander, wij kunnen slechts onze eigen houding zo juist mogelijk bepalen, en ons in de samenwerking dus, mede beroepen op de houding van onze medewerker, of de geest, of de entiteit die met ons samengaat. Op deze manier wordt de kracht bereikbaar. Maar wat is nu het eigenaardige? Om die kracht te gebruiken moet ik in harmonie zijn. Maar ben ik in harmonie, dan heb ik toegang tot een groter gedeelte van het weten van mijn eigen ego. Punt één.

Punt twee: Ik kan alle kennis, die binnen dit totaal-ego bestaat ergens absorberen. Ik kom tot een synthese tussen mijn persoonlijk denken en weten, de kracht die in mijn ego als bewustzijn van mogelijk van vele levens bestaat, en de wijsheid, die in de wereld wordt geopenbaard. Voor een mens in deze dagen kan dat betekenen, dat hij dus in perfecte harmonie komt met een dan de Groten, die hun volledige bewustzijn en volledige Ego kunnen manifesteren. Dan kom je in contact met een Groot-Meester. Denk nooit, dat die Kracht dan buitengewoon ingewikkeld spreekt. Ik doe het misschien wel, maar ik ben dan ook nog niet zo'n groot-kracht, hè. Dat moet u goed begrijpen. We zijn broertjes of zusjes van elkaar. Ik ben toevallig een beetje ouder dan u, en daarom houd ik een toespraak. Ik wéét misschien wat meer dan u, maar een werkelijk contact, dat bereikt wordt in het kader van deze tijd met een hogere entiteit of Kracht houdt in een perfecte eenvoud. Want, om een juiste richting van de wil te verwerven, een juiste definitie van de begeerte en een juiste beschrijving van de noodzakelijke harmonie, zullen wij moeten terugvallen tot eenvoudige en rechtlijnige termen. Slechts de grootste vereenvoudiging maakt het mogelijk het principe in toepassing te brengen en dit dan naar mate de behoefte, de noodzaak en de mogelijkheden eventueel te variëren. Maar dat is eventueel. De kernwaarheid moet **e e n v o u d** zijn. Om die eenvoud te kunnen accepteren zal de mens niet noodzakelijkerwijze alle dingen moeten weten, maar hij moet ze kunnen accepteren. Hij moet ze

kunnen verwerken a.h.w. U kunt het heel goed begrijpen, dat het omdraaien van een knopje een lamp doet branden, ookal weet u niet hoe of die lamp geconstrueerd is, wat electricische stroom is, hoe het gaat en wat dat knopje er eigenlijk mee te maken heeft. Wanneer wij terecht komen in magie, een zegel-magie, een naam-magie, een ritueel, dan is het voor ons niet noodzakelijk te weten het hoe, het waarom, de oorsprong van deze dingen. Het is voldoende, dat wij beseffen, dat wij een sleutel bezitten, waarmee we iets kunnen bereiken. Dat iets, dat mogen we in onze verwachtingen wel omschrijven, maar we kunnen het nooit zeker definieren. Het handteren van een sleutel binnen een harmonie betekent niet het vervullen van een begeren zonder meer, of het beantwoorden van de voorstelling waarop de wil is gericht, maar betekent alleen een uitbreiding van de harmonische mogelijkheden van het ego als geheel en van het daarvan gemanifesteerde gedeelte "mens" in het bijzonder.

Dan zal het u niet verwonderen, dat ik aan het einde van mijn betoog - ik ben met mijn inleiding praktisch klaar op het ogenblik - de nadruk wil gaan leggen op u zelf. Niemand kan voor u iets bepalen, of beslissen, dat moet u goed begrijpen. U bent altijd en in de eerste plaats een vrij mens. In de tweede plaats moet u altijd beantwoorden aan uw innerlijke erkennen van juistheid. Al is iets 1000 maal theoretisch juist, wanneer u innerlijk het niet bevestigen kunt, wees er voorzichtig mee. Zorg ervoor, dat u uw eigen leven terugbrengt tot de eenvoudigste termen, maar wees dan ook niet bang om daarbij sleutels en begrippen te handteren, die u niet helemaal kunt verklaren. Probeer niet alles verstandelijk te weten. Dat is praktisch onmogelijk. Probeer slechts innerlijk na te gaan wat goed en wat niet goed is. Houdt u daarbij verder voortdurend voor ogen, dat een begeerte element, dat zuiver op lichamelijke basis is gelegen een aanduiding is voor een noodzaak, of behoefte, ook, wanneer u deze niet voldoende kennen, of omschrijven kunt. Bedenk in de tweede plaats, dat elk geïdealiseerd beeld, elk ideaal, dat u zich voorstelt in zich een vertekening van de werkelijkheid is, zodat elk bereren, dat alleen op mentale basis in u bestaat moet worden gezien als een aanduiding van een tekort. Het tekort is aan de hand daarvan vaststelbaar, niet de wijze waarop het tekort kan worden aangevuld. Begrijp dat u in de magie vele dingen kunt leren handteren, maar dat een zekere kennis noodzakelijk is voor meer ingewikkelder procedures. Begin daarom met de eenvoudigste die u denken kunt. De eenvoudigste procedure, om die harmonie waarover ik sprak, met het eigen "ik" in de eerste plaats, daarnaast ook met de eigen omgeving, met het Heelal tot stand te brengen, deel te hebben dus ook aan de krachten, die er zijn, de bewustzijns mogelijkheden enz., zou ik willen stellen:

1. Wanneer u een klank of een naam hebt, die in u een siddering tevoorschijn roept, wanneer u ze zelf uitsprekt - denk hierbij vooral aan een prikkeling in de buurt van het kruin-chacrum, de haren gaan je te bergen staan - dan behoeft dit geen zinvol woord te zijn, maar wanneer het deze spanning in u opwekt, kan het gebruikt worden, om krachten en a.h.w. automatisch harmonische verschijnselen te veroorzaken. Wanneer u beschikking hebt over namen, b.v. uit de alchemie, uit de kabbala, ga dan niet uit van een willekeurig gebruik van elke naam, of aan de hand van een wetenschappelijke berekening ervan, maar ga eerst na, of een dergelijke naam voor u zelf een betekenis heeft. Wanneer die naam, uitgesproken, een prikkeling veroorzaakt, is zij goed en bruikbaar. Een eenvoudige omschrijving van uw eigen bedoeling met het uitspreken van de naam is over het algemeen voldoende. Formuleer voor u zelf scherp, probeer niet al te plechtig te zijn, zorg wel voor de juiste intonaties.

Met deze enkele aanwijzingen kunt u zelf experimenteren verder.

2. In de tweede plaats: Het gebruik van zegels, afbeeldingen en dergelijke, die in een zekere zin de taal van het grotere ego weergeven, wanneer een zegel, een voorstelling voor u persoonlijk een betekenis heeft en als zodanig als sleutel, of als krachtbron gebruikt kan worden, zal zij ik u een zekere reeks van gevoeldns wekken, waarbij aanvaarding voorop staat. Wanneer u niets van zegels afweet, maar u ziet een zegel, wat u door zijn schoonheid, of zijn structuur buitengewoon boeit, is het bijna zeker, dat dit zegel voor u alleen door de beschouwing en door de concentratie erop reeds een betekenis heeft tot een sleutel tot het grotere "ik". Wat betreft rituelen en ritueel, deze veronderstellen een deelname van meerderen. D.w.z. dat men hierin niet volledig zijn eigen zin in kan volgen. Maar het wil ook zeggen, dat de rite alleen zin heeft, wanneer men zich zelf daarin volledig kan onderdompelen. Wanneer u wilt weten of een bepaalde rite voor u zin heeft, dient u zich af te vragen, of u daarbij een ogenblik uw eigen beperkingen van heden schijnt te verliezen, u een ander gevoelt a.h.w. en daarbij toch van heden staat bent u bewust te blijven van uw eigen handelingen. Is dit het geval, dan is de rite voor u de juiste. Uit de vele rituelen, die er bestaan

zou ik u willen raden die te kiezen, zowel met gebaren woorden handelingen en dergelijke, als misschien de meer samengestelde spelen, reciteren van psalmen en spreuken, kies datgene, wat in uw wezen een zekere gespanneheid een zekere verwachting veroorzaakt, iets waarin u zichzelf kunt onderdompelen. Wie op deze wijze kiest, kiest een voor zijn persoonlijk wezen juiste uitdrukking, juist woord, juiste rite. Hij kiest dus voor zich iets wat in zijn Cosmisch ego bestaat. Hij zal daardoor met dit grote ego in sterkere harmonie zijn dan normaal, daaruit kunnen putten en door deze bestaande harmonie gelijktijdig uit werelden kunnen putten, die normalerwijzevoor zijn bewustzijn en lichaam, of voertuig niet toegankelijk zijn.

En nu heb ik hiermee heel veel gezegd, en ik hoop, dat u hieruit uw conclusies zelf zult willen trekken. U kunt op het ogenblik enorm veel doen, maar onthoud goed, waar uw experiment het spontane ontbeert, daar is het vaak waardeloos. Daar waar u uitgaat van een stelling, die buiten u ligt en die u niet persoonlijk kunt beleven, die in u a.h.w. reeds bestaat, zal ze meestal waardeloos zijn. Wanneer u klanken gebruikt, waarbij u zelf die spanning ervaart en u zoudt een ogenblik vrees voelen, aarzel niet en herhaal het woord met een andere intonatie, daaraan uitdrukkingen verbinden als: ga heen, of dit zij ten einde. Wanneer u bij een woord een sympathie voelt, een zekere harmonie, ga door, denk er niet over na wat er het gevolg van kan zijn, weet niet bevreesd, aanvaardt die inwerking, ongeacht of deze direct zichtbaar, of niet zichtbaar is. Wanneer u een dergelijke harmonie hebt gevonden ten laatste, probeer voor u zelf eenvoudige doelen, die met levenskracht b.v. tot stand gebracht kunnen worden, te verwezenlijken, opdat u een zekere controle krijgt over datgene wat u opwekt. En in deze dagen wil ik er aan toevoegen: wees niet bang, om te experimenteren, ook wanneer menig experiment, volgens uw idee verkeerd uitloopt. Want, alleen door de ervaring van het experiment in dit lichaam kan het groter bewustzijn, het Cosmisch ego van uw wezen dus, een instelling bereiken, waardoor het zijn eigen waarden zo volledig mogelijk, ook in de stof tot uiting brengt, en daarbij een gebruik van alle sferen, alle krachten en een contact met alle entiteiten rond u mogelijk maakt.

Nou dit is het einde van de voordracht, zover het mij betreft. Is er nog wat op te merken, te vragen, te zeggen?

- + Ik wil wel even wat vragen. Dus wanneer je dus zo'n woord kent, of hebt, dan is het de bedoeling, dat je dat zegt en daaraan een zekere wens verbindt? Je moet er dus iets aan verbinden, dus?
- Ja, het alleen te herhalen, dat is kracht opwekken, die niet verder gebruikt wordt. Dat vind ik altijd persoonlijk een beetje zonde. Er is dus wel een doel. Je moet er dus wel een doel mee hebben. Ik kan eigenlijk het eenvoudigste het zo zeggen: Wanneer wij iets doen met een bepaalde bedoeling, we omschrijven die bedoeling een beetje redelijk, dan vormen wij eigenlijk uit gedachte een soort matrix, een soort moedervorm. De kracht, die we opwekken wordt a.h.w. in die vorm gegoten - dit is natuurlijk maar een heel primitief voorbeeld, zodat een redelijke benadering van onze wens daar in de eerste plaats door ontstaat. De harmonische waarde in ons eigen wezen bepaalt, of we die vorm kunnen vullen, of niet. Dus dat is eigenlijk de hele kwestie. En dan kunt u dus eenvoudig zo doen: U kent het woord, u zegt het woord. Het kan net zo goed Jan Klaassen, of Piet-Jan-Knif zijn. Ik bedoel, dat heeft dus helemaal geen betekenis nodig. En dan kunt u dus zeggen: Jan Klaassen, en dan stelt u zich voor, in de naam van de Cosmische harmonie, in de naam van de Cosmische kracht, wil ik vandaag bereiken dit, of dat. Dan ben je klaar.
- + En moet je dat hardop zeggen?
- Bij voorkeur wel. Omdat het uitspreken voor de mens, het vocaliseren dus, hem ertoe dwingt zijn gedachten scherper te definiëren. Ik kan het u misschien duidelijk maken. Normalerwijze zouden wij de gedachten van elke mens moeten kunnen lezen, niet waar? Maar de gedachten van de mens zijn vaak zo gemengd, dat ze in plaats van te voorschijn te komen in kleuren, eerder zo iets zijn als erwtensoep met brokjes. Je kunt het er niet uitvissen. Zodra de mens spreekt, echter, zodra hij vocaliseert, geeft hij er nadruk aan. Het resultaat is, dat hij zijn gedachten juist formuleert en daardoor voor zich die hele eenheid beter uitdrukt. En wat betreft het krachtwoord zelf, dat wordt geïntoneerd. D.w.z. hierbij kunt u niet door het in u te herhalen deze spanning opwekken. Dat moet u werkelijk doen door het te uiten, omdat het zijn betekenis pas krijgt, wanneer het sonisch wordt, wanneer het in klank wordt omgezet. Dan krijgt het pas zijn volle betekenis. Ik hoop dat het voldoende is. Nog verder iemand iets te vragen?
- + Ik kan me voorstellen, dat door het reciteren van gedichten men in een toestand komt, die u bedoelt. Dan moet dat dus een gedicht zijn, waarin men een bepaalde wens uit.

- Ja, aan een gedicht kunt u geen speciale wens vastknopen, tenzij die wens in het gedicht verweven ligt. Dus daarom blijven we bij het woord, het machtswoord. Wat u bedoelt, dat is een incantatie vorm eigenlijk, bij welke incantatie we door onze gebondenheid aan de inhoud van hetgeen wij zeggen heel vaak ons geweld verliezen en meestal niet de mogelijkheid hebben, of in staat zijn om onmiddellijk daarna toch die sfeer om te zetten door een omschrijving van onze bedoelingen in een gerichte kracht.
- + Hoogstens zou je dus een paar gedichten kunnen beëindigen met.....onversaanbaar.
- Ja, dat is natuurlijk een van de vele vormen. Kijk eens, de oude magie, dat weet u misschien die had de gewoonte, te doen, wat Sinterklaas in Nederland doet, kreupelrijmen te produceren. Dan zeiden ze b.v.: In de naam van Ecate, de Heerseres, in de naam van de pot en de adder en de pad, dat zij volbracht datgeen wat ik begeer, wat ik mij voorgenomen had. Dan zeg je, dat is een kreupeldicht, maar die mensen spraken dus ineens rythmiek en in wat u noemt een gedicht waaraan nog een bijzondere nadruk en een vizondere sfeer aan vastzat. Op dezelfde wijze dan spraken andere priesters gedichten uit, die ze niet eens kenden, omdat ze stonden in een taal, die nietmeer gehandteerd werd. Een dode taal, die nog wel gevocaliseerd kon worden, omdat men de sfeer kon meten en dus juist werd gesproken, maar waarvan niemand de inhoud of de betekenis kende. Maar dan gaan we natuurlijk heel wat verder, dan de betrekkelijk simpele principes, die ik probeer u bij te brengen, om uiteindelijk toch deze cursusavonden zoveel mogelijk vrucht te geven.
- + Het is dus eigenlijk, dat je in dat woord een zekere krachtcentrum maakt. Een verzamelbaar geheel.
- Neen, u verzamelt eigenlijk niets. Het is een kracht voor ú. Het is n.l. zo, dat het woord dus een spanning veroorzaakt. Wanneer u gewoon het woord "Cosmos" neemt en u gaat het variëren, dan kunt u op een punt komen, waarbij u de haren te berge rijzen, door de toon waarop u het uitbrengt. Dan is het net goed. Dan betekent dat niet "Cosmos", en dan betekent dat niet "Een bron van kracht" of zo, neen, het betekent een afstemming, het is een sleutel. Dat heb ik ook uitdrukkelijk gezegd. Het doet bepaalde begrenzungen wegvallen, eerst in jezelf, en daardoor ook vaak in je contacten t.o.z. van je omgeving.
- + Dat moet toch bij jezelf als een soort trilling gevoeld kunnen worden?
- Goed, u moogt dat een trilling noemen, ik heb dus gezegd, dat de haren je te berge rijzen, u zoudt misschien zeggen, dat je er de bibberatie van krijgt. Dat is maar een kwestie van uitdrukken. Het is dus een spanning, die je kennelijk ervaart. Wanneer die dus goed is, dan is dat voor de meeste mensen een verschijnsel, dat zich afspeelt rond het topchakrum. En daarvoor is een van de gewone verschijnselen een prikkeling van de hoofdhuid. Het gevoel als vingers die tintelen, als je ze met sneeuw gewassen hebt. Een dergelijk gevoel, of iets wat daaraan nabijkomt. Je kunt het niet precies definiëren. De een heeft het een beetje anders dan de ander. De een die heeft het idee, dat er ineens een gloeilamp op hem gericht staat, een ander voelt warmte, een derde voelt misschien kou. Maar bij het krachtwoord is het dus belangrijk: er is een kennelijke verandering in ons gevoel. In onze situatie, punt een. Punt twee: Het centreert zich hier (topchakrum) Bij de rite is dat niet het geval. Bij de rite ontstaat de spanning wel, maar omvat zij het gehele wezen. Hebben we nog meer te vragen?
- + Er wordt wel eens gesproken in bepaalde rituelen van "Het verloren Woord" Zou je dus het machtswoord, wat je van je zelf niet weet als het "Verloren Woord" kunnen beschouwen?
- Neen, "Het verloren Woord", wat hier wordt bedoeld, is de sleutel tot het Ego van de Schepper. Vandaar: "In den Beginnen was het Woord". "En het Woord was in God en het Woord was God." Wanneer alles voorbij is, dan blijft "Het Woord". In het begin wandelde de mens met God. Dan moet u zich dat niet voorstellen als een gezellig wandelpartij naast elkaar. Maar God, het Ego God, als het ware was nog een direct deel van de mens. Er leeft dus eigenlijk twee dingen in hem. Een eigen zich ontwikkelend ego, en daarnaast een uitloper van het Goddelijk Ego, die direct actief was. Die mens kon dus een tweegesprek met zichzelf houden a.h.w., waarbij hij tot zichzelf sprekende het ene ogenblik het Goddelijke deel wat in zijn wezen was geopenbaard liet spreken, en het andere ogenblik zelf, als ego daar tegen over stond. Dat is misschien een beetje eenvoudig voorgesteld, maar zo kunt u zich dat voorstellen. En die sleutel dus tot deze band met het Goddelijke noemen wij "Het Woord", of "Het verloren Woord". Voor de mens zelf bouwt zich een woord op, meestal eigenlijk lettergreep na lettergreep, klank na klank, wat zijn persoonlijke sleutel is. Daarmee heeft hij toegang tot zijn eigen ego, zijn groter-"ik".

Hij kan dus zichzelf beter kennen en kan beter gebruikmaken van zichzelf en van zijn middelen. Maar hij komt daarmee dus niet direct tot het Goddelijke. Maar door de toegang tót zichzelf kan hij een deel - zelden het geheel - maar een deel van dit "Verloren "oord" terugvinden. En wanneer hij dit - wat n i e t uitgesproken mag worden, onthoudt u dat goed - dit in zich zelf a.h.w. doet leven, dit formuleert in zich zelf - dat is een groot verschil dus met het woord dat we gebruiken, omzelve een band te scheppen - dan komt daaruit dus een zekere scheppende kracht en een zekere werking voort. En in de magie, o.a. in de boeken van Toth en ook wel andere hermetische leringen en ook wel in de Bijbel - Jeziras heeft er o.a. ook - krijgen wij dus een aanwijzing, dat dit "Woord" het scheppend geweld is. Wanneer dit n.l. wordt uitgesproken heeft dit een trilling, die alle dingen gelijktijdig omvat en daarbij dus alle bestaande verhoudingen, op tegenstelling berastend, verstoort verstoort. Vandaar, dat men in het Boek Toth zegt, dat wanneer dit Woord volledig wordt uitgesproken, degeen die het spreekt de geheimen kent van alle afgrond, alle leven, alle geest en alle werkelijkheid, maar dat de wereld waarin hij spreekt uiteen zal vallen door het geweld van deze Kracht. Ik hoop, dat het voldoende is.

Nou, vrienden, ik zou zeggen, wilt u gaan pauzeren? Wat u over zegel-magie vroeg en dergelijke dingen, wanneer u meent, dat u daar meer over moet horen - ja niet van mij, hoor, dat heb ik wel gezegd. Ik kom hier in hoog tempo een les afwerken, maar daar laat ik het ook werkelijk bij - maar dan kunt u de spreker na de pauze misschien vragen, zover hij tijd heeft daar verder op in te willen gaan. U kunt desnoods daar ook vragen over formuleren. Wat mij betreft zou ik dan willen besluiten vrienden. Bedankt voor uw aandacht, in de hoop dat u, mede bedenkend datgene wat op de cursusavonden en soms ook op de andere avonden gebracht is wilt samenvoegen in dit concept. En dat u zult proberen, om er gebruik van te maken. Want heus, het is nu geen tijd meer voor theorie alleen, we moeten het praktisch proberen. En we mogen niet zeggen, ja, dat kan ik niet, of voor mij is dat onmogelijk, of hoe moet ik dat nu? Begin, dan wijst zich de weg vanzelf verder. Zeg ook niet, een ander moet mij helpen, of leren. Begin zelf, vanuit u zelf. Begin op uw wijze met inzet van uw hele persoonlijkheid. Ik dank u voor uw aandacht en ik wens u : goeden avond.

o-o-o-o-o-o-o-o

Goeden avond, vrienden.

We hebben tot slot een speciale spreker dadelijk en dat kan dus betekenen, dat ik de lengte van mijn eigen betoog daaraan moet aanpassen. Ik hoop, dat dat geen bezwaar is. Wat betreft onderwerp, u kunt dus zelf een onderwerp, of vragen stellen, zoals u wilt.

- + We hebben het voor de pauze over de zegels gehad en de vorige spreker die raadde ons toen aan, om daar na de pauze eens wat meer over te vragen.
- nou, als u daar interesse voor hebt, dan kan ik u daar wel het een en ander over vertellen.

Kijk eens, laten we beginnen bij het begin. Een zegel is een tekening, figuur, of symbool, gesteld in een afgegrensd vlak. En daarmee is eigenlijk alles gezegd. Dus elke voorstelling, die binnen een kader staat, binnen een lijst kan een zegel zijn. Maar de voorwaarden die je er dan nog verder aan stelt zijn deze:

In de eerste plaats: Elk zegel bestaat uit, of is opgebouwd uit eenvoudige lijnen. Elk zegel is gebaseerd op voorstellingen in twee dimensionaal vlak, die een driedimensionale betekenis hebben.

En dan ten laatste: Elke samenvoeging van voorstellingen op twee dimensionaal vlak dus, is zodanig, dat de afzonderlijke symbolen, die worden samengevoegd, dan wel een persoonlijkheid uitdrukken, dan wel een sfeer, een wereld, of een dimensie, die ligt boven de eigen betekenis van elk der symbolen afzonderlijk. En nu weet u nog niet veel.

Dit is de grondstelling. En nu is het zo: Dat je met het zegel dus altijd begint met het vlak te bepalen. Dat moet u goed onthouden dus. Ook wanneer u een zegel uit wilt zetten voor een bezwering op vloer of zo, of u wilt gewoon een amuletje maken. Je begint altijd eerst het vlak te begrenzen.

En die begrenzingen van het vlak, ja, die zijn dus verschillend. We kennen dus zegels die bestaan uit drie aansluitende cirkels. We kennen er die bestaan uit één cirkel. We kennen vierkanten en rechthoeken. En we kennen verder een aantal inelkaar liggende cirkels, al dan niet concentrisch.

- + Wat bedoelt u met drie aansluitende cirkels?
- + Dat zijn dus drie cirkels, die gezamenlijk een driehoek vormen. Zodat elke ring dus twee andere beróert.
- + Dus niet op een rij?

- Nee, nee, ik bedoel, dan sluiten ze niet aaneen.
- + Ik bedoel, ze kunnen ook over elkaar heen vallen.
- Neen, aan elkaar.

Als je het heel eenvoudig wilt maken en u heeft ze bij u, dan legt u drie geldstukken zo neer, dat zeelkaar dus beroeren, en dan krijgt u dus altijd een dubbel raakpunt op elke cirkel, waarbij beide anderen beroerd worden. Hoe je ook kijkt, welke cirkel je ook als hoofdcirkel neemt, hij beroert altijd de twee anderen. Dat is dus het z.g.n. de elkaar rakende, of aaneensluitende cirkels.

Dan is er nog één wet, die moet u ook bij het scheppen van een kader altijd goed voor ogen stellen. Een kader lijn mag nooit gebroken zijn, of doorkruist worden.

- + Wat is een kaderlijn?

- Dat is een lijn, die in zich zelf dus niet het zegel is, maar de begrenzing van het zegel aangeeft. Dus wanneer u een cirkel trekt aan de buitenkant, b.w.v. spraken, dan is dat een kaderlijn. Wanneer u een metaal neemt, en u zaagt dat rond uit, dan is het punt waar het metaal ophoudt, ook een lijn t.m.z. van de omgevingen dan is dat de kaderlijn. Dus die behoef je dan niet apart te tekenen. Dat zeg ik er dan maar even bij.

Dan onthoudt u verder: De voorstelling, die in het hart wordt gesteld doet altijd een beroep op een kracht, op een persoonlijkheid - hetzij uw eigen, of een ander - of bevat het nummer symbool ervan. Dat is dus ook heel eenvoudig. Wanneer u kijkt in de kern van een zegel, dan treft u daar altijd symbolen aan. En het eenvoudigste dat is dan misschien als je daar zeg: Alpha et Omega, dus Begin en Einde, dat is God. Je kunt er ook in zetten een Godsnaam. Maar je kunt ook b.v. de twee slangen, de twee gevleugelde slangen om een staf nemen, het Mercurius symbool eigenlijk, het contact tussen het hogere en het lagere. Er wordt dus iets aangegeven, dat in zich een persoonlijkheid, of een functie betekent. Verder moeten we dat dus in het zegel ook weer gaan omgeven. En dat doen we nu door een structuur te kiezen, die ons past. Wanneer je iets hebt voor de mens b.v. dan ben je altijd geneigd om een vijf-puntige ster te gebruiken, het pentagram. Want in de vijf-puntige ster zit het symbool van de mens. En waar het zegel dus betrekking heeft op "de mens", maar gelijktijdig betrekking heeft op het hogere, zetten we in het hart van de vijfpunt zetten we ons Godssymbool, of wat we dan ook verder willen gebruiken, soms een reeks van symbolen, dat gebeurt ook wel eens - er bestaat b.v. ook een methode, om symbolen, zoals dat heet, te bundelen - Dat kunt zo ongeveer als volgt voor stellen dus: Je tekent b.v. een maan, als voorstelling van Isis, van de levende natuur eigenlijk. Daaronder teken je b.v. weer die staf met die slangen, de bode, die contact maakt tussen de aarde, tussen de mens en het hogere, maar nu via de krachten der natuur. En dan kunnen we daaronder b.v. nog een T kruis zetten. Als afgrenzing, symbool van het leven draagt het contact met het hogere, dat voortvloeit uit de natuur. Dan heb ik dus een hele zin verbeeld. Nu kan het dus ook zijn, dat ik iets wil hebben, dat een beetje meer de Cosmos omvat. Dat niet alleen met de mens te doen heeft. En als ik een Cosmisch zegel gebruik dan denk ik onwillekeurig aan de boom des levens. Die bestaat n.l. uit drie lijnen, maar die lijnen eindigen in twee driehoeken. Het hoogste en het laagste beginsel allebei driehoeken, elkaar spiegelend. De stof en de Godheid, uitdrukbaar in twee driehoeken. En die driehoeken laat ik doorelkaar lopen. En dan krijg ik vanzelf de zes-puntige ster. Dan heb ik dus iets uitgedrukt van Cosmisch belang. Het kan ook zijn, dat ik een bepaalde sfeer wil uitbeelden, en dat ik probeer die sfeer uit te beelden door een ster met een aantal punten, dat het aantal dimensionele vlakken en mogelijkheden van die sfeer weergeeft. Maar ja, dan komt u al in de moeilijker zegels, hoor.

- + Het teken van de Joden is dat dan eigenlijk ook geen symbool?
- Ja, u bedoelt de Davidsster? Ja, natuurlijk. Die Davidsster die was eigenlijk niet van David, maar die was van Salomon. En Salomo is de grote magiër geweest. Het gekke overigens, is, dat het symbool niet ontleend is aan de Joodse godsdienst. Het is in het Hebreuws opgenomen, het heeft overal een ontzettende betekenis gekregen, maar het is oorspronkelijk Perzisch-Babylonisch teken, dat door Salomo in zijn Gods-magie als symbool werd gebruikt, en door hem ook als staatszegel werd gebruikt, terwijl hij dus voor zich als persoonlijk zegelgebruikte een uitbeelding van het Goddelijke, dat hem beroerde, n.l. een lijn, waaruit een bliksemschicht, die uit een drie-maal gegolfd wolkje komt. Dat was een persoonlijk zegel. Nu weet u dus ook, dat er persoonlijke zegels bestaan. Maar om terug te keren tot de eenvoudige schema's, dan kan het ook dus zijn, dat u iets tot stand wilt brengen, wat helemaal geen persoonlijkheid heeft. Laten we zeggen, u wilt een zegel vervaardigen, voor b.v. geluk in het spel. Dus, het noodlot dwingen. Wat is

het noodlot? Volgens de voorstelling van de mensen wordt het lot voor een gedeelte bepaald door de sterren, het wordt voor een gedeelte bepaald door God, of Goddelijke Krachten. Wat doe ik? Ik moet iets hebben wat ligt buiten het normale. Ik neem een begrenzende cirkel en daar zet ik excentrisch maar niet beroerend een tweede cirkel in. Dus hier is dus a.h.w. een halve maan ontstaan. En nu ga ik daar in het centrum van die tweede cirkel een aantal lijnen trekken, die kruisen elkaar. Daar zet ik dan z.g.n. planeetsymbolen. Die planeetsymbolen die hebben de mensen dus afgeleid o.m. uit het Chaldeeus, het Arabisch en het later Esitisch schrift, dat was "hemelschrift". Ook de Babyloniërs hadden dat. Dat was een kruising van het Chaldeeus en het Esitisch. En dat zijn dus sterren, die door lijnen verbonden werden. Daar dachten de mensen, dat ze het noodlot konden lezen, dat het met letters aan de hemel stond. Die tekens zijn later weer aan de planeten toegekend. Nu, dan teken je daar die verschillende symbolen in een juiste evenwichtigheid. En op die manier geef je er een voorstelling aan. Je hebt dus iets uitgebeeld, een bepaalde krachtsverhouding. Wanneer je dat nu weet en je richt jezelf daarop, dan probeer je dus die zelfde situatie in je zelf te herscheppen. Als je het bij je draagt, je bent zeker, dat dat ding op je werkt, dan verander je je eigen relatie met de omgeving ongeveer in overeenstemming met dat wat je in het zegel hebt gezet. En dan wordt dus ook de relatie tussen mens en voorwerpen daardoor veranderd en beïnvloed. Nou, eens kijken, wat hebben we nog meer voor zegels.

- + U zei daarnet, dat er twee afmetingen waren, die een driedimensionale betekenis hadden. Dat heb ik niet precies begrepen.
 - Wanneer ik een driehoek neerzet, dan stelt ze dus niet voor een echte driehoek, van drie punten, die in één vlak liggen, maar het is eigenlijk een pyramide. Het is de onderkant van een driehoekige pyramide, die weg loopt. Want die drie ligt het punt God. En daarmee zijn alle drie factoren verbonden. En een driehoek b.v. die gebruikt wordt voor materie, daar is het punt chaos. Uit chaos wordt geboren. En dan gaan we verder van Malkoet enz. Je trekt je lijnen weer daar naartoe en je hebt ook een driehoek. Dus het wordt een pyramide, een driezijdige pyramide, waarvan je het grondvlak ziet a.h.w. En wanneer ik dus die lijntjes door elkaar teken, dan liggen ze wel in één vlak, maar ze beelden in feite uit de verhouding van de hemelruimte t.o.z. van de aarde, dus ook drie dimensionaal. Er zit altijd iets bij, wat een nieuwe dimensie erbij geeft, die je niet kunt tekenen, maar die in het beeld geïmpliceerd is.
 - + Ja, dat kan ik bij die driehoek wel, want zet ik in het zwaartepunt van de driehoek een punt en vandaaruit trek ik naar de drie hoekpunten drie lijnen, dan zie ik dus een driehoekige pyramide van boven. Dan kan ik me beter voorstellen, dat het ruimtelijk is.
 - Ja, dat kunt u inderdaad, wanneer het gaat om de ruimtelijke voorstellinn. Maar u breekt gelijktijdig uw vlak met de driehoek en aangezien gelijktijdig de driehoeken elkaar doorkruisen, ontstaat er een extra lijnenspal, wat het u zeer moeilijk maakt om de samenhang van de beide hoofdlijnen te zien. We hebben te maken met de twee grondvlakken t.o.z. van elkaar. Je kunt het dus wel verduidelijken; maar dan moet u niet vergeten, het is schematisch. Het is een poging om met letters een woord te schrijven. Ja, de Chinezen die hadden dat in het begin ook, dat weet u misschien. Die hadden b.v. "huis", dat was een dakje met een lijntje. Dan hadden ze "geluk", dat was een dakje en een lijntje en een vrouwelijk poppetje. En dan hadden ze ook "muzie", dat was een dakje, twee lijntjes en twee vrouwelijke poppetjes er in. Ja, de Chinezen waren wijsgerig. En langzaam is dat dus zó vereenvoudigd, dan zie je nogalleen wat lijntjes door elkaar staan. Dat oude pictografisch schrift dat vind je daar niet meer in terug. En zo moet u nu ook denken, dat dat nu is met ons meken van een zegel. Wij kunnen natuurlijk pictogrammen gaan gebruiken. Dat vindt u b.v. nog terug bij de Tibetaanse monniken. Die kennen het rad des levens, dat in feite is de concentratie van de hoofdpunten van leven en wereld; dus alle sferen a.h.w., bewustzijns sferen, naar het naafpunt, het centrale punt. Maar wat doen ze? Elk vakje vullen ze in met een voorstelling van een wereld, van een hel, of van een hemel. Dus die omschrijven dat nog pictografisch. Wanneer wij dat zouden moeten tekenen zouden wij dat waarschijnlijk aangeven met een enkel teken voor een sfeer, of voor een wereld.
- Dan gaan we dus proberen om ons een zegel voor te stellen, want we zijn er nog niet. Als we nou die kern hebben getekend, dan hebben we altijd bepaalde beelden van God, of facetten van God, of engelen, of wat ook, die wij dus belangrijk noemen. En nu wil ik die werking niet alleen uit me zelf plaats laten vinden, maar ik zie ze dus in een groter Cosmisch verband, ook wanneer het een gewoon naam zegel is. En wat krijg ik nu? Nu ga ik b.v. een tweede cirkel zetten er om heen. Dus om de kaderlijn zet ik een tweede kaderlijn. Tussen die twee zet ik nu de namen, b.v. Jehova, Messiah, Amargad, Adonai.

Dan heb ik dus vier krachten aangegeven, die er op in werken. Maar je kunt ook zeggen: ja, ik wil graag zeker gaan. Dan ga ik zeggen: kijk, wat heb ik nu eigenlijk voor geesten? Eerst aan de binnenkant, daar heb ik die grote krachten. Hier heb ik Tetragrammaton, of Ischajos (?), of wie dan ook, hè? Er zijn 1001 namen voor God, desnoods Allah, hè. Die namen heb ik gezet, maar die hebben weer krachten onder hen staan. Tronen, of Heerschappijen. En dan schrijf ik b.v. Aärfastos, Abrassas, dan geef ik dus "functies" aan van God, eigenlijk eerst. En dan ga ik uit die functies weer het uitvoerend orgaan trekken, soms twee, soms één. En die zet ik er weer omheen. Maar die zet ik niet zo, dat ze precies boven elkaar staan meestal. Ik zet ze meestal verspringend, omdat twee functies ^{God} door één uitvoerende kracht vaak voor mijn bewustzijn gebundeld worden. En dan ben ik er nóg niet, want ik heb nu behoefte b.v. aan een speciale genius die het doet. Dan kan ik b.v. zeggen, noem maar een naam, Karfax, Imux, Arcan, ik neem er maar een paar, hè. Dan neem ik dus namen van bepaalde geniën, of zelfs van bepaalde geesten dus, en die zet ik er weer omheen. Nu heb ik dus voor mijn bewustzijn niet alleen mijn eigen contact vastgesteld met het hogere - mijn vijf-puntige ster met Alpha en Omega v b.v., of mijn cirkeltje - nee, ik heb daaromheen alle krachten gegroepeerd, die voor mij beschermend zijn. Ik heb mijn eigen relatie met de Cosmos geprobeerd uit te drukken, zodat ik niet alleen meer in mij zelf iets beleef, maar in een Cosmisch verband a.h.w., zodat wat in mij bestaat in de Cosmos weer-
spiegeld wordt en de krachten in de Cosmos in mij weerspiegelen. Je moet het proberen, hè, je moet het tekenen. Dat zijn dus de gewond zegels, de ronde zegels. Maar nu kan ik het ook nog anders doen.

Wanneer ik alle namen van God wil kennen, ja dan zouden er 9 000 000 zijn, maar ik kan natuurlijk een aantal namens Gods in zo'n soort magisch vierkant brengen. Dat vind je bij heel veel verschillende soorten zegels, maar een heel aardig voorbeeld daarvan is een Hebreeuws zegel met 44 vlakken. D.w.z. er zitten dus vierkantjes in getekend en in elk daarvan staat een letter, maar dan zijn vier rijen van elf. Je hebt ze ook kleiner, je hebt ze ook in vierkanten, dat is een magisch vierkant, weet u wel, zoals je ook wel eens in een puzzle hebt, maar daarin zijn dus letters gegroepeerd van het Hebreeuwse alfabet, die zich natuurlijk herhalen, dat weten we, er zijn geen 44 lettertekens, maar op zó'n manier, dat je, hoe je ook leest en waar je ook begint, je altijd een Godsnaam leest.

- + Dat is een hele puzzle lartij.
- Dat is een hele pusselarij. Dat zijn dus mensen, die dat gemaakt hebben. Gemaakt a.d.h. van de Kabballa, de vroege kabballa dan, hoor, dus lang voordat we eigenlijk boeken daarover zien verschijnen. De eerste publicatie is officieel gedateerd in 500 na Christus ongeveer en die is pas verschenen rond 1100 na Christus. Die oude mensen, die hadden dus een methode, omdat letters en getallen in het Hebreeuws hetzelfde zijn, berekeningen te maken waaruit de Godsnaam voortkwam. Die maakten dus gewoon een sommetje waaruit alle Godscombinaties voortkwamen. Dat was een bepaalde formule. Dat is voor u veel te ingewikkeld. Maar u kunt misschien een aantal Godanamen zó in elkaar schuiven, net als een puzzeltje, dat u hoe u ook leest, dus diagonaal, recht, dat u altijd een Godsnaam leest. Dan

u ook leest, dus diagonaal, recht, dat u altijd een Godsnaam leest. Dan heeft u dus een dergelijk diagram gemaakt. Dan wordt daaraan ook een kracht toegeschreven, want een mens die daarnaar kijkt, die ziet dus, dat in alle dingen God is. God erkennend in alle dingen is het Goddelijke in hem, en kan slechts het Goddelijke tot hem spreken uit alle dingen. Wanneer ik alleen maar het goede uitzend, dan zal ik uiteindelijk alleen het goede terug ontvangen. Let wel, niet het leuke, het prettige, het aangename, maar het goede. En dan bestaan er ook nog andere zeteld, zoals b.v. een letterzegel. Dat heeft alleen een langwerpige kader, verder niet. En daar staat dus letters in, in het Hebreeuws, maar het wordt ook wel in het Latijn gedaan, en in enkele gevallen ook wel in het Arabisch. Daar staan de beginletters van de Bijbel op. "In den beginnen was het Woord". Meer niet. Elke beginletter van elk woord staat er. Wanneer je dus al die beginletters ziet, dan herinner je "In den Beginne was het Woord, het Woord was in God en het Woord was uit God en het Woord was God." Dat staat er helemaal in. God in den Beginne, dat is dus het alomvattende weer. En dat wordt dan een beschermingszegel genoemd.

Nu spreken we over beschermingszegels en nu moet ik u nog wat vertellen. Wij gebruiken vaak symbolen. Want vergeet niet, wat wij tekenen, dat heeft een drie-dimensionaal bestaan ergens. Wanneer ik dus een soort zwaard teken, een kruisje met het lange stuk naar buiten, dan heb ik a.h.w. een zwaard getekend, dat naar buiten staat. Wanneer ik mijzelf wil beschermen, wanneer een zegel dus afweer moet geven, dan kan ik dat heel vaak al klaar krijgen door op elk punt, dat naar buiten staat in de richting van het kader dus zo'n kruisje te zetten. Dan staan die kruisen naar buiten toe. Maar nu kan het ook zijn, dat het een wijdings zegel is. Dan zet ik ook die kruisjes, maar dan staan die punten naar binnen toe gericht, omdat het kruis nu eenmaal het heilig symbool is van het Christendom. Maar we kunnen ook het zwaard nemen, natuurlijk. We vinden in sommige zegels verder de gewoonte, om bij een bepaalde letter ook een getal te zetten. Want elk getal heeft zijn waarde in de sferen en geeft dus een bepaald vlak van de Goddelijke Openbaring aan. Op die manier tekent men dus zegels vaak met een kaderschrift. Wanneer u Elevas Levi leest, dan staat er een aardig voorbeeld in van een Groot-zegel, dat gebaseerd is op de vijf-puntige ster, maar gevlochten, endaar rond een letter kader, o.a. het Tetragrammaton, waarbij een tekenkader eigenlijk is gebracht - d.w.z. er staat soms zoiets als hamertjes tussen en zo, en er staat onder sommige letters een bijzonder getal. Dat is de Godswaarde van de Godsnaam, die in de letter zelf nog weer verscholen ligt - Nou, nu heb ik u een hele hoop verteld, waar u betrekkelijk weinig mee kunt doen. En ik heb u de theorie uiteengezet, maar om alles wat ik u nu vertel moet u al die namen kennen. En dan moet u weten wat u tot stand kunt gaan brengen. Kijk, daarom kunnen we het veel eenvoudiger aanpakken. En daarvoor gaan we eens terug naar een eenvoudig naamzegel.

De maan b.v. heeft een zegel, en Mars heeft een zegel. Dat is wat men zegt, het zegel van de genius, of van de planeetgeest. En dat is heel eenvoudig. Zo voor Mars b.v. Phaleg. Die Phaleg die wordt uitgedrukt in een lijn, die zijn functie aangeeft. Het is in de eerste plaats zijn weerbaarheid en zijn mannelijkheid, in de tweede plaats zijn beslotenheid. Vandaar dat het een lijn is, die aangeeft zijn werking, die aangeeft - een keer omhoog - zijn realisatie, die aangeeft zijn mannelijkheid - het is een phallisch symbool, soms met een extra M a.h.w. in de top - en verder iets doorlopend zijn wortelen in de aarde. En om duidelijk te maken, dat de lijn daarmee is afgelopenzetten ze aan het begin en einde van de lijn meestal een O-tje neer. Dan wordt dat in een kadertje gezet en dan schrijven ze daar dus boven nog eens in letters "Phaleg". Maar dan zetten ze ook nog eens het planeetteken tussen het eerste en tweede kader. U ziet, dat is al heel wat eenvoudiger geworden. Maar nu moet je die lijnen kennen. Nu hebben die mensen dat allemaal geconstrueerd. 't Is overlevering en je kunt b.v. naamzegels zien, die eigenlijk ontleend blijken te zijn aan oude schrijfvormen. We vinden er b.v. Sanscrietletters in terug, als we goed kijken. We vinden soms Arabisch schrift er in terug. Wij kunnen ook schrijven, met onze ziel. Heeft u wel eens iemand bezig gezien, die zat te doedelen? Met een potlood? Lijnen te zetten, die zat onbewust iets te tekenen, wat hem vervulde. Soms is dat alleen maar gekras. En daar hebben we natuurlijk niets aan. Verwarring is voor ons niet aanvaardbaar. Een te complexe tekening ook niet. Maar het kan zijn, dat wij voor ons eigen begrip ergens iets hebben, dat zegt: dat is voor ons de waarheid. De één zal er misschien een Gotisch kerkpoortje van maken, de ander die tekent een kruisje, of een hartje, weer een ander tekent een zwaard, weer een ander tekent een vlam. Als je nu werkelijk die voorstel-

ling in jezelf beleeft, dat het dus niet iets is, wat je mooi vindt - dat is altijd een groot gevaar, weet u dat? Als je tegen de mensen zegt, ja, het gouden licht is het hoogste licht wat je kunt zien, dan zal ik je licht laten zien. Wat hebt u gezien? En al hebben ze niks gezien, dan zeggen ze allemaal goud. Dan denken ze bij de burens ook, dat ik van goede stand ben - Dus bedrieg jezelf daar niet te veel mee. Wat je tegen de buurt wilt zeggen, dat interessert mij uiteindelijk niet, maar wanneer je een symbool hebt wat voor jou erg belangrijk is, een maan, een ster, een atoom structuur, een kristalvorm, teken die. Eenvoudig, zo eenvoudig mogelijk. Schrijf daarin, of daarnaast, of daaronder jouw eigen klank voor God. Als jij nou "God" zou willen zeggen, hoe zou je dat uitdrukken. Wat is de klank, die je het meest beroert. Schrijf die in letters er bij neer. Zet er een kader omheen, zet er een tweede kader omheen. Zet in dat tweede kader nu eens vier namen Gods, die voor jou het belangrijkste zijn. Een mag je dus ook rustig zeggen Jezus en Christus, dat geeft niet. Als het jouw namen nu maar zijn. En dan heb je daarmee een zegel gemaakt, dat kracht heeft.

Wanneer je een bepaalde Bijbelspreuk hebt, om nou maar een voorbeeld te geven. Dat kan natuurlijk ook een soerah zijn uit de Koran, of zo, of wat anders. Maar als je nu een bepaalde retel hebt, die voor jou een buitengewone ontroering betekent, waardoor je veiligheid voelt, of je dichter bij God voelt, of je wilt veiligheid hebben, schrijf hem in een kadertje, heel doodgewoon. Beeld hem uit met een lijn desnoods, wat die voor je betekent, zet er een kader omheen, zeg dat dit God is, beschouw, concentreer je erop. En je hebt een werkzaam zegel.

Nu heb ik niet erg veel t' d meer, maar als u nog wat vragen wilt, dan kunt u het gauw nog even doen.

+ Het is wonderbaarlijk.

- Nee, het is helemaal niet wonderbaarlijk, het is doodgewoon, als je het maar weet.

Geen vragen? Nou, dan mag ik misschien nog wél één ding erbij vertellen. Dat is n.l. dit. Als je een zegel maakt, dan zorg ervoor alsjeblieft, dat je het zuiver maakt, dat je het schoon maakt. Alles wat vuil is, dat is voor een mens minder smakelijk. Als u op een vuil stuk papier het heilige zegel schrijft b.w.v. spreken, dan wordt u zich elke keer van het vuil bewust, het zegel verliest zijn zin, kan soms zelfs een weerzin wekken bij u, later, waardoor het eigenlijk een tegengestelde werking heeft. Wanneer je een zegel maakt, dan moet je zelf ook instellen op de krachten, die je gaat uitbeelden. Zoals b.v. jezelf reinigen, je zelf zuiveren. Wanneer je God eert, dan doe je dat over het algemeen door Hem iets te geven, reukwerk, en z. Het geeft niks, als u eens een keer een beetje wjwater uit de kerk mee hebt genomen en u sprenkelt daar eens een keertje mee, of u brandt eens een beetje wierook. En als u juist kiest, dan zal het ongetwijfeld bijdragen tot een betere werking en een betere concentratie. En, wanneer u eenmaal iets gebruikt hebt, om de zegels mee te maken, die voor u heilig zijn, dan zo ik zeggen, gebruik het niet voor wat anders. Al heb je het maar met een mesje gekrast, gekrast in een plaat metaal, b.v. of met een gewone ballpen geschreven, beschouw dat ding dan verder als iets heiligs. Gebruik het niet meer voor iets anders, vernietig het. Maar ga niet met die ballpen dadelijk een beetje een schetsje maken van Marilyn Monroe, of zo. Ga met dat mesje geen aardappelen schillen, wat dat zul je je herinneren en daardoor is de waarde van het zegel voor jou verminderd. En dan ten laatste nog: wanneer je zo'n zegel aan een ander geeft, dan geef je daarmee iets van je persoonlijkheid, van je persoonlijke kracht. Zolang als jij dus leeft en dat activeert door je bestaan, door je kennen van de symbolen ervan, zal de werking van jouw persoonlijke kracht, jouw relatie met de Cosmos, met God, zal dóór dat zegel op een ander in werken. Maak daarom nooit een zegel voor een ander, dat dwingend is. Maar ten hoogste een zegel, dat beschermt, of beschouwend is. Nu vrienden, nu maak ik er een eind aan. Er is nog een spreker, die door komt eventjes, het zal wel niet lang duren. En ik geloof, dat ik mijn plicht hier aardig gedaan heb. Ik vind voor mezelf een knap stukje werk. In zo'n korte tijd nog zoveel te vertellen over iets, waar zoveel mensen zo weinig van af weten. Goeden avond allemaal. En als ik vragen mag. Even ernstige aandacht voor de laatste spreker.

Goeden avond, vrienden.

De mens, die zoekt naar kracht bezit kracht, zo hij niet aan zich zelve twijfelt. De mens, die wijsheid begeert, bezit wijsheid, zo hij niet zoekt naar een toevoeging aan zijn kennis en aan een integratie ervan. Een mens, die harmonie begeert verkrijgt die harmonie niet, door nieuwe wegen te gaan, maar door de oude wegen te gaan op harmonische wijze. Want alle levende kracht en alle leven ligt in de Ene, Die al heeft voortgebracht. Zoek niet naar de verveelvoudiging van uw wezen, hoe begeerlijk het u ook moge schijnen. Zoek naar de kern van uw eigen bestaan en zoek dáárin God te vinden! Wie God ver van zich af ziet, is door God verlaten. Wie God ziet als deel van zijn dagelijks leven en werken is in God geborgen. Wie de dood vreest, sterft. Wie de dood niet vreest, sterft niet, doch ontwaakt uit een sluimering tot nieuwe kracht en jsugd. Wie geloof zoekt, moet geen dogma zoeken, of een stelling, maar zijn innerlijke bevestiging van het leven. En wie wil spelen met de krachten van de Cosmos, moet beseffen, dat, om de krachten van de Cosmos te schenken een mens aan de Cosmos zich zelve schenken moet. Daar waar gij een grens stelt tussen uw wezen en andere wezens, tussen uw wereld en andere werelden, tussen uw denken of geloof, en onder denken en geloof, daar maakt gij het u zelf onmogelijk tenvolle te leven. Vreest niets en leef vanuit u zelve, want hij die niets vreest, zal nimmer zó gekwetst of gekrenkt worden, dat het hem niet tot een rijk loon en een rijke vrucht brengt. Maar wie vreest, vreest zichzelf. En vlucht terug tot chaos. Het teken van deze tijd en van deze kracht is het teken van de nieuwe wet, die door de Cosmos wéér klinkt, zoals een klank in het verleden. De nieuwe kracht van deze tijd, ze is de oude kracht, die herleeft en wéér zich openbaart. op oude en op nieuwe wijze. Het is de mens, die vernieuwt, niet de kracht, niet de wijsheid. En zo ge dit beseft, leert denken, mens. Leer denken aan het zuiverend vuur, waarin gij uzelf reinigt, niet van de schijnbare smetten van leven en weten, maar van de overbodigheden, waardoor ge haast verpletterd wordt.

Een witte vlam rijst uit de chaos op. Een witte vlam is God in chaos. En een witte vlam daalt neer uit de vorming. Want een witte vlam is God in het gevormde Al. Waar deze elkander roeren zijt gij! De vlam van de chaos beroert en doortintelt u. De vlam van de vorming beroert en doortintelt u. Indien gij beiden aanvaardt zo reinigt het vuur u en wordt gij de band tussen vorming en chaos. Wordt gij de band tussen Begin en Einde, de Volmaakte Uiting.

De vlam van de chaos brandt in de materie. In uw wereld zal zij zich openbare n. sterker en sterker rijzend, de mensheid dwingend zich te bezinnen op haar eigen wezen, op haar wegen en haar wetten. En als een lichtende Kracht komt het licht uit de vorming en daalt tot de mensheid als een nieuwe kracht, een nieuw weten, een nieuwe geestelijke vrijheid en nieuw besef. Zal de mensheid verwerpen?

Maar gij zijt niet "de" mensheid. Elke ziel is een afzonderlijke draad, gesponnen in de Eeuwigheid, verbindend Begin en Einde. Elk wezen heeft een eigen leven en een eigen bewustzijn en toont zo zijn God op eigen wijze. Niet wat de wereld doet, maar wat gij doet. Wanneer ge u bewust wordt van de witte vlam, die uit chaos komt en de witte vlam, die komt uit vorming, bepaalt hoe gij bewust deel zult zijn van het Al, de volgende wenteling der assen, de volgende tijd van bewustwording. Kiest uw weg, zonder angst, want er is niets, wat gij waarlijk behoeft te vrezen, omdat gij oneindig zijt, krachtens de Schepper, Die u voortbracht. Maak uw keuze en vervul u zelve, zonder te denken aan dood, of ondergang, zonder trotsheid, of nederigheid, zijnde uzelve, omdat God zó in u leeft. En ge zult de Oneindigheid uitdrukken met het kleinste moment van tijd. Zoekt de daad en de gedachte te huwen, omdat zij gezamenlijk mogen voortbrengen in en uit u het wáár bewustzijn van uw leven. Maar huw daad en gedachte eerst in uzelve en bevestig dan het huwelijk door de daad naar buiten, door het bewustzijn, dat in de wereld tot uiting komt. Zo gij wilt zijt gij het zaad van komende mensen en eeuwen, niet stoffelijk, maar geestelijk. Gij kunt zijn dat wat bloeien zal in de eeuwen die komen, en het ras, dat aan het einde van die eeuw, die eeuwen de wereld betreedt. Vernieuwt u zelf. Gebruikt uw kennis daartoe, en uw begrip. Luister op de stem, die in u spreekt en ge zult weten, dat de vlam uit chaos en de vlam uit de vormen de Kracht gezamenlijk worden GOD in de mens, voltooiing van het Bouwwerk, de top der pyramide, geplaatst, doordat de mens in zich de Waarheid beseft. Dit is alles, wat ik u te zeggen heb.

Goeden avond.